

den personlige Kommuneskat, er det ikke let at se, hvor det bliver af. Det er en Side ved Næringsloven, hvorom jeg tror, man forholdsvis let kunde komme til Overenskomst, og som, naar Sagen blev ført igennem paa rette Maade, vilde blive i høj Grad paastønnen rundt om i Købstæderne. Det er noget, hvorpaa det forekommer mig, at Borgerne i Købstæderne have et saa naturligt Krav, at man maa undre sig over, at de ikke allerede for længe siden have sat al Kraft ind paa at faa det ført igennem. Jeg hører til dem, der ønske, at der nu snart, efter at denne Sag har været behandlet paa tredje Aar her i Rigsdagen, maatte komme et godt Resultat ud deraf, og de Udtalelser, jeg er fremkommen med, skulde blot være et Udtryk for mit inderlige Ønske om, at man ved Smødekommuner fra alle Sider vilde naa til at bringe denne Sag til et lykkeligt Resultat.

Bernitsen: Naar de to ærede foregaaende Talere gentagende have fremhævet, at dette Lovforslag foreligger for Tinget for tredje Gang, uden at Sagen i de foregaaende Samlinger er kommen videre end til første Behandling her i Tinget, skal jeg dertil gøre den Bemærkning, at Grunden hertil ikke er Mangel paa god Vilje fra nogen Side til at fæstne dette Lovforslag en omhyggelig og velvillig Drøftelse; men Grunden til, at denne Sag ikke er kommen videre, er den, at Lovforslaget, saaledes som det er affattet, helt igennem griber meget stærkt ind i den Frihed til ubindret Afgang til at stifte sig Erhverv, som er hjemlet ved den bestaaende Næringslov. Der er intet Afsnit i dette Lovforslag, som ikke paa mange Maader vil gribe ind i de bestaaende Næringsforhold, og derfor har dette Forslag i alle Henseender maattet være Genstand for meget omhyggelige Prøvelser. I forrige Samling naaede Udvalget at sende den højtærede Minister en Betænkning, men den højtærede Minister afflog en Konference med Udvalget, fordi den fremkom paa et saa sent Stadium af Samlingen, at man ikke blot stod over for Rigsdagens nære Slutning, men ogsaa over for ny Valg; naar Sagen saa alligevel ikke vilde kunne naa længere end til anden Behandling i Folketinget, fandt den højtærede Minister ikke, at der var Anledning til at forhandle videre om Sagen. Udvalget har dog haft det Ønske, at man i Fjor i det mindste skulde være naaet til anden Behandling, for at Folketinget ved en Afstemning kunde tilkendegive som en Slags Vejledning for Ministerens og Rigsdagens fremtidige Arbejde, i hvilken Retning man

kunde vente, at Folketinget vilde gaa med Hensyn til denne meget omfattende Sag.

Den ærede første Taler (Wulff) fremdrog jo et af de meget omstridte Punkter, der berøres af dette Lovforslag, Spørgsmaalet om, hvorvidt Afslæggelsen af tvungne Jagtprøver i Fremtiden skulde være nødvendig for at etablere sig som Mestere. Det er jo ikke blot i Folketinget og dets Udvalg, at der har været meget delte Meninger om dette Spørgsmaal, men den ærede første Taler maa vide, at den Kommission, der var nedsat af Regeringen, ogsaa delte sig paa dette Punkt, idet et Mindretal meget stærkt udtalte sig mod Indførelsen af tvungne Jagtprøver. Og naar det ærede Medlem henviste til Østerrig, som i 1883 indførte tvungne Jagtprøver, fremgaar det af alt, hvad der var forelagt for Udvalget i Fjor, at man der er meget led af og misfornøjet med at have indført dem ved Lov, da de have givet Anledning til mange Rivninger og ikke have haft den Betydning, man i sin Tid vilde tillægge dem. Det ærede Medlem vilde i det hele taget fremstille Forslaget om tvungne Jagtprøver som et meget uheldigt lille Spørgsmaal. Det var nødvendigt, sagde han, for at sikre sig dygtige Haandværkere, at man tvang dem til at aflægge Prøve, før de nedsatte sig som Mestere, men paa den anden Side udtalte det ærede Medlem, at disse Prøver vilde blive meget maa; der vilde ikke blive stillet store Fordringer. Hvad skulde vi da med Prøverne, naar Prøverne i det hele taget ikke skulde være meget omfattende? Det ved jeg ikke. Jeg tror, at det Mindretal, der i Kommissionen udtalte sig mod tvungne Jagtprøver, har Ret, naar det gaar ud fra, at det kun nytter lidet, at Lærlinge aflægge tvungne Jagtprøver, naar de ikke efter Læretiden give sig til at arbejde hos dygtige Mestere og i det hele taget søge at uddanne sig mere. Men det ærede Medlem mente, at det var noget, man maatte kræve ogsaa i Lærlingenes Interesse, thi — sagde han — som Forholdene ere, ere Lærlingene prisgivne til Mestere, der ikke kunne give dem saglig Uddannelse. Jeg maa dog gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at vi have en Læringslov, og at denne ligefrem gør det til en Pligt for Mesteren at oprette en Kontrakt med Lærlingen, og i denne Kontrakt indføres der en udtrykkelig Bestemmelse om, at Mesteren er pligtig til at give Lærlingen en forsvarlig Uddannelse i sit Fag. Jeg skal ogsaa erindre det ærede Medlem om, at det dog vilde være mærkeligt, hvis en Fader eller en Børge, der har en Søn eller Myndling, som han vil have uddannet til et eller andet Haandværk, ab-